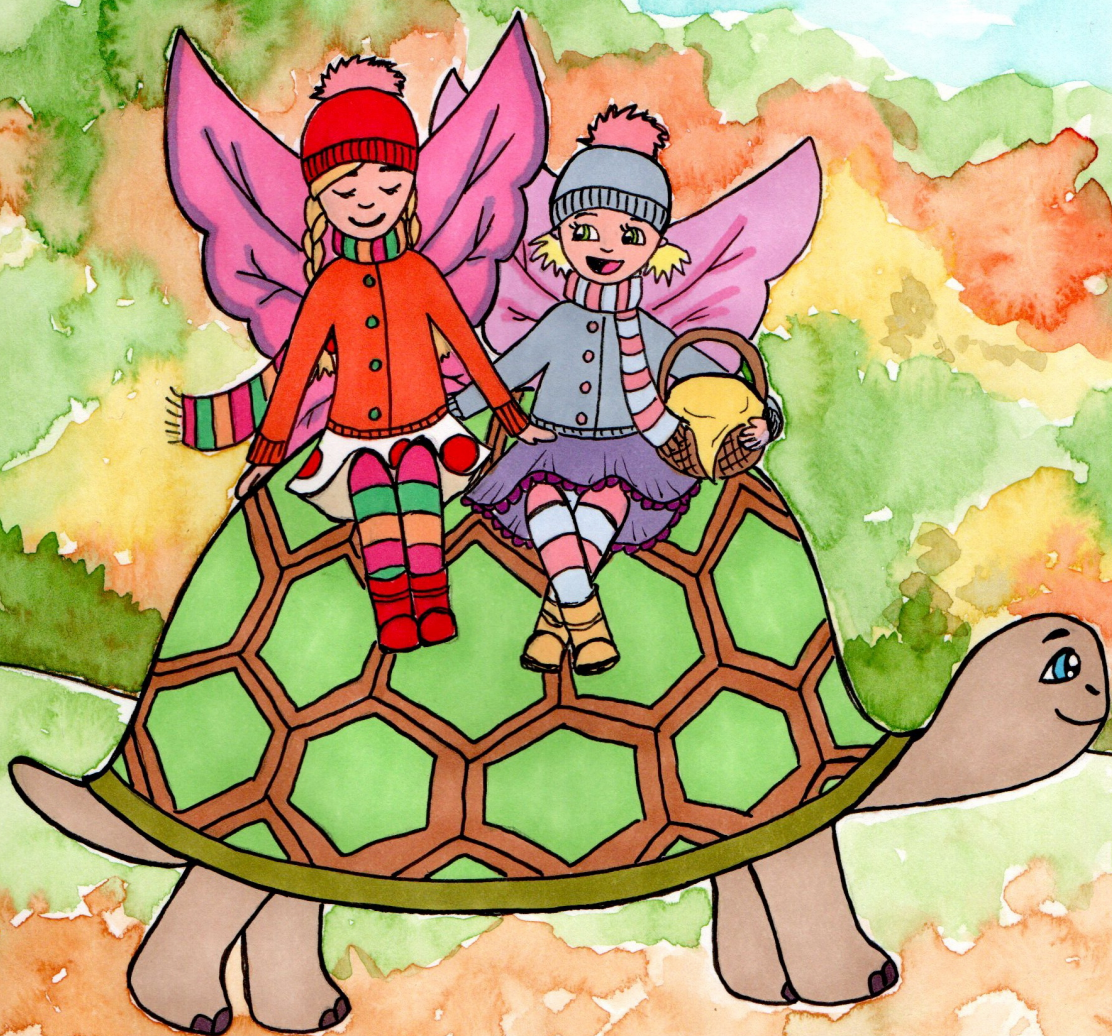

ANNE MANNER

Keijusisaret Pökö, Tirppa ja Natunen

KONNA KILPI

KUVITTAJA JOHANNA SIEVÄNEN

© 2024 Anne Manner

Kannen kuva: Johanna Sievänen

Kannen suunnittelu: Anne Manner

Kirjan taitto: Anne Manner

**Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki,
Suomi**

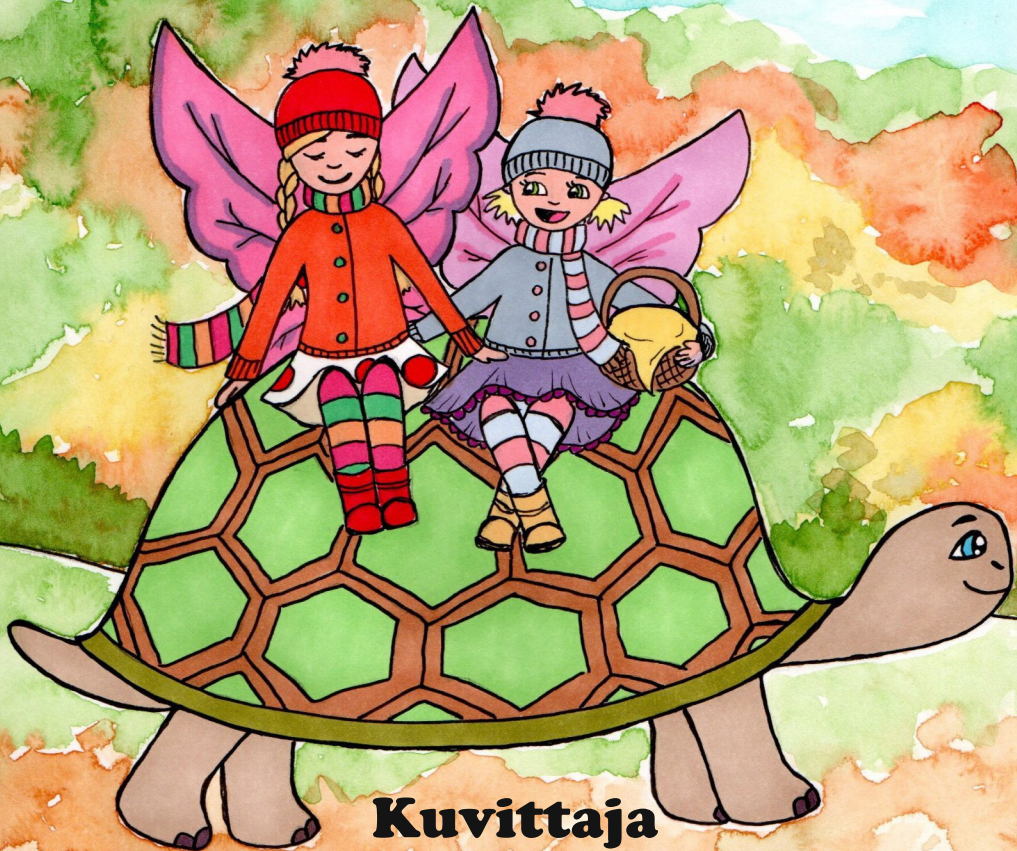
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8466-2

ANNE MANNER

Keijusisaret Pökö, Tirppa ja Natunen

KONNA KILPI

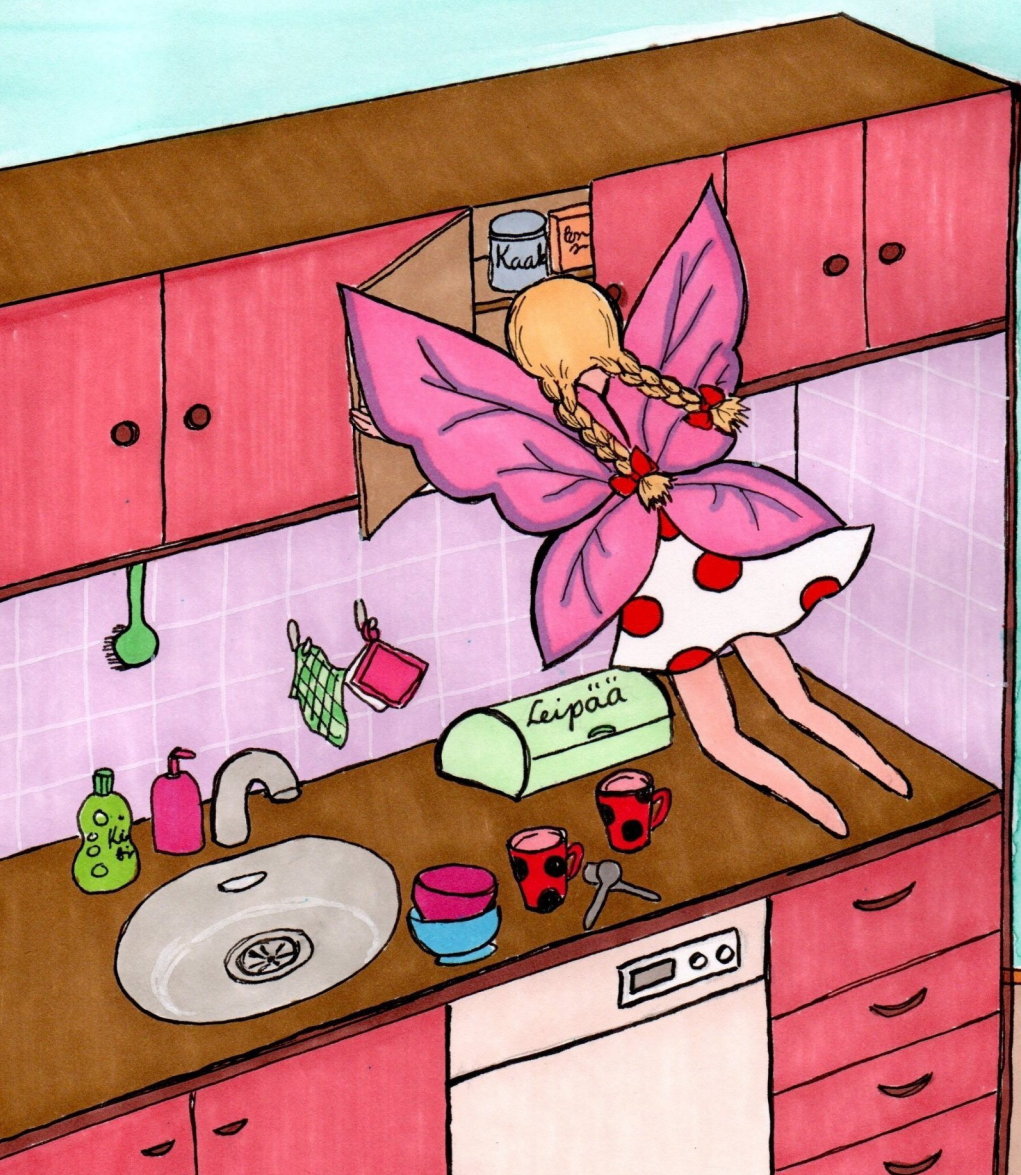

Kuvittaja
JOHANNA SIEVÄNEN

Keijusisaret Pökö ja Tirppa Keijula heräsivät innokkaina uuteen päivään.

Keijutyttöjen suunnitelmana oli lähteä retkelle kahdestaan Keijumaassa sijaitsevan kotinsa lähistölle.

Tytöt olivat innoissaan, sillä äiti ja isä Keijula päästivät heidät nyt ensimmäistä kertaa retkelle lähimetsään.

Pökö lensi keittiöön valmistamaan retkieväitä itselleen ja Tirpalle.

Pökö Keijula oli kuusivuotias pikkukeiju, jolla oli pitkät letit ja yllään pallokuvioitu lempimekkonsa.

Äiti Keijula yritti saada Tirpan kurittomia hiuksia saparoille.

Tirppa Keijula oli nelivuotias pikkukeiju, joka ei pysynyt paikoillaan hetkeäkään.

Keijusiset olivat saaneet myös pikkusiskon, Natusen.

– Äitii... onko jo valmista? Minä haluan mennä auttamaan Pököä eväiden teossa, Tirppa kysyi malttamattomana.

– Kohta kultapieni, äiti Keijula sanoi lempeällä äänellä ja kiinnitti isot lilan väriset rusetit Tirpan vaaleisiin saparoihin.

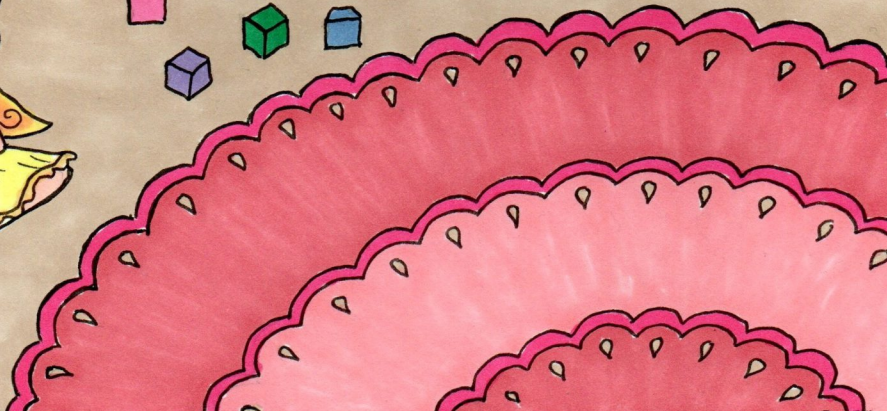
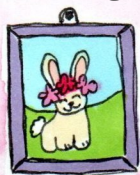
Tirpalla oli päällään lempimekkonsa, lilanvärisen tyllimekko. Tirpalla kasvoivat vaaleanpunaiset, alaosastaan kippuraiset siivet, kun taas Pökön siivet olivat perhosmaiset, vaaleanpunaisen ja lilan väriset.

Natunen istui lattialla ja hoivasi omaa keijunukkeaan höpöttäen tälle omalla kielellään helviä sanoja. Natusella oli paksu, punainen hiuspörrö, joka oli samanlainen kuin heidän isällänsä.

Auringonkeltaiset siivet olivat vasta saamassa muotoaan. Niistä näytti tulevan kippuraiset yläosasta ja suipot alaosasta.

Äiti oli tehnyt Natusellekin oman keijumekon. Mekko oli kauniin keltainen, johon oli ommeltu tylliä helmaan ja olkapäiden kohdalle.

Vihdoin Tirpan saporot olivat valmiina ja hän pääsi lentämään Pökön avuksi.

Pökö oli voitelemassa koivunmahlasiirapilla äidin leipomia vaaleita, pehmeitä leipäviipaleita. Siirappia oli leipien päällä suuret kasat, sillä se oli molempien tyttöjen herkkua.

– Minäkin haluan tehdä jotain! Tirppa pomppi innoissaan Pökön vieressä ja lipaisi sormellaan pöydälle joutunutta siirappia.

– Sinä voit tehdä meille kaakaota leppäkertun maidosta, Pökö sanoi osoittaen kaappia.

Tirppa raahasi tuolin keittiönkaapin eteen, jotta sille päästyään hän ylettyisi avaamaan yläkaapin, jossa kaakaojauhe oli. Pikkukeiju ei saanut vielä lentämällä hakea painavia tavaroita yläkaapeista.

Sen jälkeen hän veti jakkaran jääkaapin avoimen oven eteen ja otti hyllyltä leppäkertun maidon.

Pikkukeiju kuljetti vaivalloisesti melkein kokoisensa maitopurkin, kaakaojauheperunukan sekä Pökön valmiiksi esille ottaman termospullon keittiön ruokapöydälle.

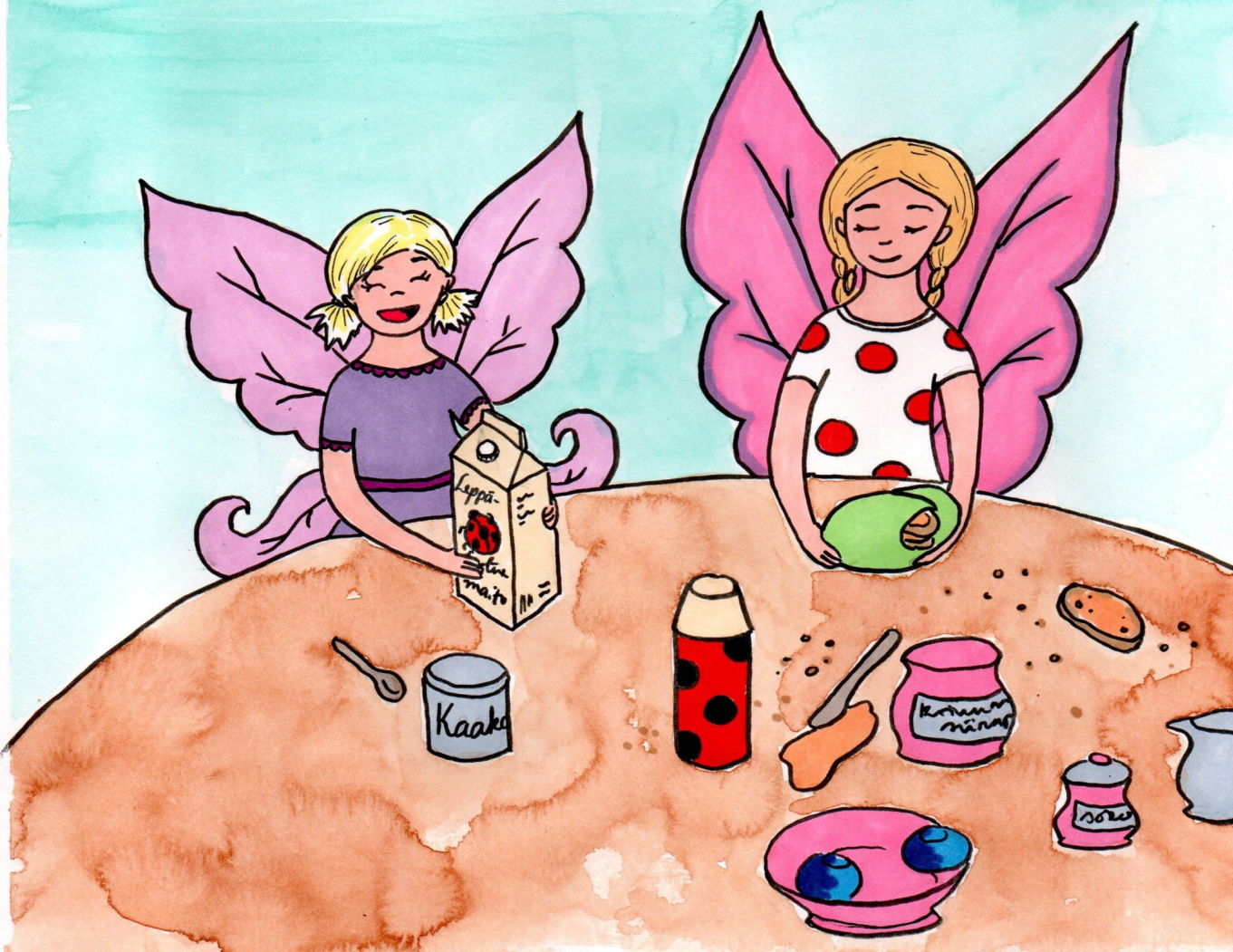
Maidon kaataminen pulloon oli Tirpalle vaikeaa ja maitoa lipsahtikin pöydälle enemmän kuin termospulloon.

– Oho! Tirppa sanoi ja lusikoi suuria lusikallisia kaakaota maidon joukkoon.

– Miten sujuu? äiti huusi olohuoneesta.

– Hyvin! Pökö ja Tirppa vastasivat yhteen ääneen.

Pökö oli saanut tehtyä ison pinon koivunmahlasiiirappileipiä ja hän kietoi valmistamansa leivät liinan sisään.

Keijumaan pikkukeijut Pökö ja Tirppa pääsevät ensimmäistä kertaa kahdestaan retkelle.

Retki saa jännittävän käänteä, kun he törmäävät pulaan joutuneeseen Konna Kilpeen.

Konna Kilpi saa apua tyttökeijujen rohkaistua mielensä ja retki päättyy lopulta Keijuloiden kotiin niin, että pikkusisko Natunenkin pääsee tutustumaan uuteen ystävään.

Kirja kertoo erilaisuuden kohtaamisesta, rohkeudesta, hyväksymisestä ja ystävyyydestä.

